

jeg, her i denne Sal, som indenfor deres Bekendtskabskreds kende Forhold, hvor et Medlem af en Familie er bleven sindssyg, enten det nu er Manden eller Hustruen eller et andet Medlem af Familien, og hvor vedkommende Familie eller Familieforsørger derved ofte er bragt i økonomisk Betryk. Det burde ikke være saaledes, Staten bør i større Omfang end nu paatage sig disse Udgifter, og mulig burde man tilstræbe en Lovgivning, hvorved det blev gjort til Pligt for Staten og Kommunen i Fællesskab at udrede samtlige disse Udgifter. Jeg ved meget vel, at naar Staten paatager sig en Opgave, er der mange, som ikke ere skaansomme i deres Fordringer, men stille store Krav til Staten; men her er et Omraade, hvor jeg er ganske overbevist om, at dette ikke vil blive misbrugt af Befolkningen; der er sikkert ingen, som for at belaste Statskassen med Udgifter vil søge at blive indlagt paa en Sindssygeanstalt.

Jeg har set i Bladene, at den højtærede Regering paatænker at nedsætte en Kommission til at eftergaa Finanslovens enkelte Poster med det Formaal at tilvejebringe Klarhed over, hvorledes det forholder sig med visse Bevillinger og Understøttelser paa Finansloven. Det skulde glæde mig, om vi fik nedsat en saadan Kommission, den vilde faa et stort og omfattende Arbejde, men jeg tror ikke, at denne Kommission, som vi vente, bør indskrænke sit Arbejde til kun at glæde de personlige Understøttelser og de saakaldte frie Bevillinger. Man bør sikkert ogsaa undersøge, om ikke nogle af de Bevillinger, som gives i Henhold til de bestaaende Love til Fremme af Erhvervslivet, nærmest komme Enkeltmand til gode og i sin Virkning hæmme det Erhvervsliv, som det var Meningen at ophjælpe. Jeg kan i den Henseende ganske slutte mig til de Udtalelser, der faldt forgangen Dag fra det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen). Det foreliggende Finanslovsforslag gør Indtryk af, at der er vist en vis Forsigtighed med Hensyn til at optage nye Bevillinger og udvide Kredsen af de Formaal, der kunne paakræve Statens Hjælp. Det forekommer mig dog, at der neppe er vist Forsigtighed nok. Jeg skal nævne et Par Eksempler.

Paa Indenrigsministeriets Budget er der foreslaaet 500 Kr. som Tilskud til, som det hedder, de under „De danske Provinsers Barber- og Frisørforening“ hørende Fagskoler for Lærlinge og Svende i Aalborg, Randers, Vejle, Odense og Svendborg. Og Side 751 i Anmærkningerne til

Finansloven begrundes dette Forslag med, at Tilgangen til Barber- og Frisørfaget af ikke faglærte Folk i de senere Aar har været og er meget betydelig, og at der som Følge heraf i Faget findes et stort Antal Lærlinge og Svende, som have arbejdet hos ikke-faglærte Mestre og derfor kun have faaet en i faglig Henseende mangelfulde Uddannelse. Ja, selvfølgelig, det er en stor Ulempe, at der er saa mange daarlige Barberer, og det virker højst ubehageligt at blive taget ved Næsen af Folk, som rage væk uden mindste Skaansel mod deres Offer. Men om det just er en Statsopgave at bøde paa den manglende Faguddannelse i Barberfaget, er dog temmelig tvivlsomt. Man kunde jo komme fra andre Byer og klage over, at man har daarlige Træskomænd, daarlige Skomagere eller daarlige Mestre i andre Haandværksfag. Det er en Kunst, som de, der søge til Finansloven, bruge, ligesom man bruger den andre Steder, for at faa Regningerne store, nemlig at specialisere saa meget som muligt. I gamle Dage fik Smedene Skyld for, at de vare saa øvede i at specialisere deres Regninger. Det samme hører jeg undertiden Folk klage over, naar de have boet paa Hotel, at det, der gør Regningerne saa store, er den megen Specifikation paa dem. Jeg tror, at visse ærede Medborgere, naar de henvende sig til Statskassen, bære sig ad paa samme Maade. Barberfaget er et nyttigt Haandværksfag og maa kunne faa Del i de almindelige Understøttelser, man giver til Fremme af Haandværk.

Paa Kultusministeriets Budget er paa § 26 Konto IV. C. foreslaaet et Par Bevillinger, som jeg ogsaa vil skænke en kort Omtale. Den ene af disse Bevillinger er paa 500 Kr. Det er kun smaa Bevillinger, jeg omtaler, men det er jo det første Skridt paa Vejen, man skal vogte sig for. Det er til „Jydsk Kammermusikforening“ i Aalborg for at afholde Kammermusikkoncerter i flere jydsk Byer. Dernæst er der 600 Kr., som foreslaas til Musikforeningen i Odense til at fremføre store monumentale Musikværker i original Form — saaledes er det motiveret. Det er altsammen meget godt, og det er vistnok et Par ganske udmærkede Musikforeninger, og deres Bestræbelser for at fremføre den bedste Musik i Odense og de jydsk Byer fortjener Støtte. Men er det en Statsopgave? Forstaa de jydsk Byer og Odense, som nu nyde denne udmærkede Kammermusik og Opførelse af monumentale Musikværker i original Form, ikke tilstrækkeligt at paaskønne Kunsten, og